

Vypravěč

Nikdo nevěděl, kde se vzal. Už prvního dne počátku světa musel být starší než hory a moře a hvězdy. Procházel sám tichem. Nemluvil. Pozoroval.

A pak přišla stvoření, podobná jemu samému. Lidé. Slaboučcí a směšní, jen takový maličký žertík přírody. Choulili se ve tmě jeden k druhému, celou svou podstatou křičící o pomoc. Němě a nevědomě, jako pronásledovaná zvířata, jimiž byli.

Slitoval se. Přišel k nim a stal se Vypravěčem.

Vyprávěl příběhy beze slov, protože neměli jazyk.

Vyprávěl o světě, který se bude řídit pouhou myšlenkou.

Vyprávěl o světle, které zažene všechny přízraky, číhající na ně v lesích.

Vyprávěl o místech, kde budou moci žít všichni spolu, aniž by se museli tísnit.

Vyprávěl o hrdinech, kteří povstanou z jejich rodu a ochrání je před nemohoucností.

Lidé se zasnili.

A vysnili si realitu.

Ta realita jim patřila.

Vystavěli města tak zářivá, až hvězdy musely zavřít oči. Nikdo si toho nevšiml, protože oblohu rozzářily statisíce lamp. Potřebovali je, aby zapomněli na svůj strach ze tmy.

Už si mysleli, že dál nepotřebují snít, protože došli do bodu, kdy jim marnivost šeptá, že již dosáhli všeho.

Už si mysleli, že nepotřebují příběhy.

Vypravěč, moudřejší než oni, věděl o chladné prázdnotě, která pohltí duše bez tužeb.

Chtěl jim pomoci.

Chtěl jim dát nové obzory k dobytí.

Přišel k univerzitě, kterou obývaly desítky významných vědců, a začal vyprávět.

„Toto je vážné místo,“ řekli mu. „Tady není místo na pohádky.“

Sklonil hlavu a odešel.

Šel dlouho, ponořený do myšlenek, které by lidský mozek nedokázal pojmout.

Vydal se mezi umělce, protože jej napadlo, že oni spíše pochopí, jak důležité příběhy jsou.

Posadili ho do místnosti, plné obrazů se čtverci a začal vyprávět.

„Zde je místo jen pro vysoké umění,“ smáli se mu. „Toto nemá formu ani uměleckou hodnotu.“

Svěsil ramena, sklonil hlavu a odešel.

Šel dlouho, ponořený do myšlenek, které by pouhý člověk nedokázal pochopit.

Došel až ke školce, plné dětí. Sedl si mezi ně a začal vyprávět.

Vychovatelky jej nenechaly ani domluvit. „Proč cpete dětem do hlavy takové nesmysly?“ ptaly se.

„Měl byste jim povídat něco užitečného, třeba o fyzice nebo o historii.“

Shrbil hřbet, svěsil ramena, sklonil hlavu a odešel.

Šel dlouho, ale v hlavě měl jen prázdné stránky.

Za jediný den zestárl o miliony let.

Namířil si to směrem od lidí. Šel týdny, než konečně našel místo ukryté v nejhlubších hlubinách hlubokých lesů. Když přišla noc, navštívily jej hvězdy. Celé obloha jimi zářila, jako oceán svými nejjasnějšími perlami. Vzpomněl si, jaké to bylo prvního dne na počátku světa.

Usadil se do trávy a po přespříliš dlouhé době pocítil klid. Zavřel oči a začal vyprávět.

Naslouchaly hvězdy, stromy, rostliny, nejdrobnější hmyz i největší zvířata. Vyprávěl celé týdny a měsíce bez ustání, protože jeho duše hořela. Sám se stal příběhem.

Každým slovem načrtl obraz větší než největší budova, postavená člověkem.

Každým pohledem zažehl oheň myšlenky, který se jediný ze všech ohňů dokáže proměnit v potřebu proměny, jiskřící elektřinou.

Svět se zasníl.

...

Znovu otevřel oči až na počátku svého života.

Nejdříve nebylo nic.

A pak bylo najednou všechno, přesně tak jako na začátku *tohoto* příběhu.

Hvězdy ozařovaly pusté pláně i pralesy tak husté, že jejich světlo skrze listí stromů nikdy nedosáhlo na zem, odrážely se v zrcadlech oceánů a pouštěly stříbrné jiskřičky po říčkách a potůčcích.

Všude panovalo ticho, protože divočina je ve skutečnosti velice tichá. Hluk přichází až s civilizací.

Jen jediný zvuk zůstával. Kroky.

Nikdo nevěděl, kde se vzal. Už prvního dne počátku světa musel být starší než hory a moře a hvězdy. Procházel sám tichem. Nemluvil. Pozoroval.

A pak přišla stvoření, podobná jemu samému. Lidé. Slaboučcí a směšní, jen takový maličký žertík přírody. Choulili se ve tmě jeden k druhému, celou svou podstatou křičící o pomoc. Němě a nevědomě, jako pronásledovaná zvířata, jimiž byli.

Věděl, že jim nemůže pomoci, neboť by tím uvrhl prokletí na sebe, na svět a nakonec i na ně samotné.

Přesto od nich nedokázal odvrátit zrak.

Byli jako děti.

Ztracení.

Opuštění.

Bezmocní.

Jejich existence nedávala smysl. Bez příběhů se stali kořistí, odsouzenou k tomu, aby ji pohltila

divočina. Neměli jedinou ochranu a byli tím téměř patetiční.

Přemítal dlouho a pak si to uvědomil.

Nepotřebovali drápy, jed, mimikry ani rychlé nohy. To, co mělo alespoň trochu vyrovnat síly mezi nimi a přírodou, byl on.

A on se od nich odvrátil. Poprvé za svou existenci zapochyboval. Pokud je on měl vyvést ze tmy, nebyly jejich předchozí chyby také jeho vinou?

Vrátil se.

Nevěděl, jestli se dá ještě něco zachránit, protože lidí už zbyla jen ubohá zdecimovaná hrstka, ale přesto se to rozhodl alespoň pokusit. Nakonec, nejlepší příběhy jsou o překonávání překážek.

Kvůli nim se znovu stal Vypravěčem.

Ukázal jim svět, jaký by mohl být.

Svět, ve kterém budou v bezpečí.

Svět, ve kterém není nic nemožné.

Svět, ve kterém se pro ně najde kousek místa.

Svět, který si s nimi nebude hrát na kočku a na myš.

Svět, se kterým nebudou muset bojovat, ale se kterým budou v míru.

Lidé se zasnili.